

det sig saaledes, at Marinens Anliggender, naar de saaledes ere knyttede til Krigsministeriet, ville komme til at staa i Skygge, naar Krigsministeriets Anliggender varetages af en af Herrens Generaler, og Marineminieteriet med Hensyn til alle Detailler maa varetages af en Direktør, som altsaa vel maa bære en væsentlig Del af det moraliske Ansvar for dets Bestyrelse, men ikke dermed kan forene det konstitutionelle. Jeg haaber, at det ikke maa tages mig ilde op, at jeg har fremsat dette Ønske, som ligger mig stærkt paa Sinde, og jeg tror, at det vil være baade i Regjeringens, i den høitærede Krigsministers, i Marinens og i Landets Interesse, om noget Saadant sker, og det forekommer mig, at vort Land er i dette Dieblit i en saa ubsat Stilling, at Alt, hvad der kan tjene til at styrke Tilliden og Troen i vort Sjøværn, bør gøres.

Sarstensen: Det er mig saa uvant at møde Angreb fra den varmeste Tilhænger af Forvarsagen blandt Landsthingets ikke militære Medlemmer, at jeg meget nødig tager til Sjenmæle; men jeg synes, at han svaang sit Sværd saa stærkt, at jeg er nødt til at gjøre et Par smaa Parader. Jeg skal ikke opholde de Herrer ret længe. Det ærede Medlem mente, at Landsthinget svøbte sig i en Kappe, — han betegnede den som en Slags UstyrbighedsKappe, idet han sagde, at vi lod som vi „vilde saa gjerne“, men ikke kunde. Han erkjendte ikke det Berettigede af Noget, som kaldes Situationen osv. Naar det ærede Medlem nu siger, at den rette Wei er at stille Vædringsforslag paa Vædringsforslag og føre Sagen videre, tror jeg, at vi kunne bestynde ham for at svøbe sig i en paataget Kappe; i UstyrbighedsKappe. Det ærede Medlem ved vist saa godt som Nogen, at, hvad vi ville indsette som Vædringsforslag, vilde falde igennem her i Landsthinget. Efter den hele Stilling, Regjeringen har indtaget, efter den gode Overensstemmelse, der altid har været mellem denne Regjering og Landsthinget, vilde alene dette sidste Moment være tilstrækkeligt og tjene til Vorgen for, at Vædringsforslag ikke kunde føre til Noget. Det ærede Medlem sagde, at vi havde ført et stort Pantserflib igennem i Fjor, og han betegnede det som et Symbol. Et Symbol kan have Betydning, naar man anvender det en enkelt Gang uden Resultat, men anvender man det paa en saadan Maade, at man er sikker paa, at det maa falde fladt til Jorden, da skæder man Symbolet. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor man ikke heller taug ganske stille, og kort efter sagde han: Jeg siger det, for at det, den ærede Ordfører har sagt i Folkethinget, ikke skal staa uimodfagt, — men dermed har det ærede Medlem jo selv forklaret, hvorfor jeg har talt, og hvorfor Andre have talt, nemlig for at godtgjøre, at, naar vi gaa ind paa Forslaget, som det er kommet fra det andet Thing, ved denne Leilighed, aa er det, fordi vi mene, at vi, henset til Stil-

lingen, ikke kunne opnaa Yderligere, men, at vi, idet vi gaa ind derpaa, derfor ikke binde os til at gaa i samme Retning næste Gang, men tværtimod hævde, at, saa snart Leiligheden maatte blive gunstig, ville vi søge at gjennemføre vor Tanke. Det er en Pligt, man har lige overfor det, man repræsenterer. Jeg skal ikke berøre mangfoldige andre af det ærede Medlems Bemærkninger, men kun komme med et Par Ord i Anledning af den nye Vaad. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde opfordret Regjeringen til endelig ikke at overtræde Bevillingen. Jeg har undertiden den Feil her i Landsthinget, det indrømmer jeg, at jeg er noget for forsigtig, jeg taler ikke nok med klare Ord, jeg siger ikke tydelig nok, hvad jeg mener, og det er, fordi jeg gaar ud fra, at man skal vise en vis Diskretion; men naar jeg tvinges ud af min reserverede Holdning, bærer jeg ikke Ansvarer derfor. Det er ganske sikkert, at det er meget vanskeligt at faae Pantserfartstier med en betydelig Fart, med en vældig Kanon og med svært Pantser for 2 Milioner Kroner, og der maa altsaa slaas af paa en eller anden Fordring; men naar Regjeringen bestandig har maattet hævde det Princip, efter Artilleriet at holde paa Farten og lade Pantseret være det Sidste, saa mener jeg, at denne Ytring af mig, at Ministeriet maatte føre Bygningen igennem, selv om den ikke kunde faae Alt, hvad den ønskede, maatte være at forskaa saaledes, at Ministeriet maatte slaa sig til Taals, selv om det ikke kunde give Vaaden et saa tykt Pantser, som det ønskede, og selv om Dybtgaaendet ikke skulde kunne indskrænkes til 12 Fod. Man maa nemlig lægge Mærke til, at den Begrænsning af Dybtgaaendet, som skal sætte Fartstiet i Stand til at gaa ind i Smaalandsfarvandene, vil tvinge Vaaden ned til en ringere Fart, saa at det slet ikke kan vove sig ud fra Kjøbenhavn. Der er altsaa en inderlig Modsigelse mellem den Fordring, at Vaaden skal kunne gaa ned til Smaalandsfarvandene og samtidig at berøpe den Farten; skal den kunne naae ned til Smaalandsfarvandene, saa maa den kunne vove sig over det aabne Farvand paa Veien dertil, og saa maa den have Fart. Naar vi gaa op til en Kanon paa 14 Tommer, saa er det klart, at Ministeriet maa slaa af paa Noget. Hvad jeg ikke ligestrem vilde diktere, at der skulde slaas af paa, var Fordringen med Hensyn til Dybtgaaendet og Pantseret. Farten er nemlig den Hovedbetingelse, der er sat, idet man har kaldt Fartstiet en Torpedobaad. Jeg vender nu tilbage til Stillingen og skal udtale, at fra det Dieblit, man har fulgt Alt, hvad der er foregaaet i Nøgledagen lige siden den 8de November, og fra det Dieblit man har levet blot nogle Aar i det politiske Liv, maa man have paa Følelsen, hvorledes Situationen er, man maa vide med sig selv, hvad der kan gjennemføres og hvad ikke. Nu er det, som Andre og jeg kalde Situationen